

Träff 2

Tro

Träff 2

Tro

Välkommen

Hälsa alla välkomna när det kommer och sätt er så att alla ser varandra.

Inledande runda

Låt var och en berätta i max 3 minuter var vad han/hon tänkt sedan förra gången.

När alla berättat kan ni småprata lite en stund om likheter och skillnader i era berättelser.

Tro

Inför denna sammankomst skulle Ni läsa texter tro av Magnus Sundell.

Vilka tankar eller känslor väcktes i Dig när Du läste texten? Låt gruppen samtala två och två först och fånga sedan upp reflektioner och frågor i hela gruppen. (Om någon inte hunnit läsa texten kan de paras ihop med någon som har läst.)

Förslag på uppföljande frågor:

- Vad är tro för Dig?
- Vad sätter Du Din tillit till?

I Bildas ledarlåda finns en påse med knappar. Om det känns bekvämt kan Du låta deltagarna välja en knapp som uttrycker vad tro är. Se Idéhäftet i ledarlådan.

Paus

En väg har öppnat sig

Be deltagarna sätta sig bekvämt tillrätta medan Du läser texten *"En väg har öppnat sig"* av Tomas Boström, se bilaga. Dela gärna ut texten till deltagarna. Om det känns bekvämt kan deltagarna läsa ett stycke var.

I texten nämns korset som symbol, som trons vigselring, symbolen som binder oss samman. Inte bara med Gud utan också med varandra. Tomas skriver också att korset öppnar vägen inåt till det allra mest privata men är också utmaningens väg ut i livet, ut i verkligheten, ut i delaktigheten.

Förslag på reflektionsfrågor:

- Vad betyder korset för Dig/Er i den dagliga verksamheten?
- Hur tar det sig uttryck?
- Vilka möjligheter respektive utmaningar ger det Er?

Tankeboken

En möjlighet för deltagarna att skriva ner tankar, insikter och reflektioner efter dagens samtal.

Avslutningsrunda

Låt var och en få möjlighet att säga något kort om dagens träff. En tanke eller en känsla just nu. Använd gärna ett fokusföremål.

Bilagor träff 2 Tro:

Texten "En väg har öppnat sig" av Tomas Boström.

Texten "Respekt" av Magnus Sundell

Nästa tillfälle.

Nästa tillfälle har tema Respekt. Dela ut texten Respekt av Magnus Sundell med uppmaning till deltagarna att läsa till nästa gång. Se bilaga

EN VÄG HAR ÖPPNAT SIG

(Idébild: Korset)

Det går en väg från Kärlek till Längtan. Det går också en väg från Längtan till Kärlek. Då och då möts dessa vägar ... och en gång för alla. Den kristna tron talar om Guds kärlek till människan, men också om Guds längtan. Tron talar också om människors längtan, hängivenhet, utsatthet och ... kärlek. Två vägar som söker varandra. I Jesus möts dessa vägar på ett enastående, märkligt sätt. Jesus var Gud med allt vad det innebär – alltigenom gudomlig. Han var också, och samtidigt, människa. De mänskliga dragen hos honom blundar inte heller Bibeln för.

Länge hade människan försökt laga den trasighet som fanns i relationen till Gud. Med lagar och regler ville man försöka visa sig värdig Guds kärlek. Varje försök till duglighet visade sig skapa ännu mer distans. Mitt i dessa förtvivalde misslyckanden tar Gud initiativet, det slutgiltiga. Guds svar på Mission impossible. I sin längtan att återvinna relationen är Gud beredd att förlora allt. Gud utsätter sig verkligen för risken. Ett litet barn, i all enkelhet, slår upp sin nyfödda blick och möter en verklighet som flykting, hotad och hemlös. Vandrigen verkar också fortsättningsvis konsekvent undvika maktens korridorer och förskönande sammanhang. Gud klär sig i det enklaste enkla och rör sig alltmer hemvant i vardagen. Guds sätt att välja vänner och resällskap måste ha ansetts som djupt provocerande. Lärjungarnas meritlista var väl knappast de mest imponerande man läst. Jesus visar att om det finns ytterligare ett trappsteg ner så är han beredd att ta det steget. Detta ställningstagande leder givetvis till det oundvikliga – korset. Jesus sätt att utsätta sig för livet. Livet dömer honom till döden. Längre än så kan väl varken kärlek eller längtan tänkas ta sig.

I Johannesevangeliet 14 säger Jesus om sig själv ”Jag är vägen ...”. Är detta sant och trovärdigt måste det innebära att han är hela vägen, inte bara de inledande metrarna eller finalsträckan, inte bara söndagspromenaden, inte bara den där lätta och lekfulla passagen strax innan man blev tonåring, inte bara de lyckliga upptäcktsresorna när man kände sig fri och oövervinnlig. Är Jesus vägen är han också de långtråkiga transportsträckorna, vardagslunken, de tunga stegen när krav och ständiga tillkortakommanden biter sig fast i hämlarna, sorgens tröstlösa travande i en tom lägenhet och varje förtvivat sökande efter minsta lilla fotfäste. Jesus är hela vägen. Rakt igenom. Ända fram.

Det finns två saker man inte kan vara på egen hand: Gift och kristen. Äktenskapet liksom tron kräver sin relation. Korset är trons vigselring – symbolen som binder oss samman. Inte bara med Gud utan också med varandra. Det är mitt i livet vi möter evigheten, mitt i vår längtan vi möter kärlek. Korset gjorde detta möte möjligt.

Korset öppnar vägen inåt till det allra mest privata. Men målet är inte där. Korset är också utmaningens väg ut i livet, ut i verkligheten, ut i delaktigheten. Kyrkan har försökt klä detta mysterium i formuleringar och sätta ord på denna tro. Ord som används är ”försoning” och ”nåd”. Begreppen kan inte rymma allt, men kanske vara nyckelord som hjälper oss komma lite närmare mötesplatsen. Orden måste översättas i liv och engagemang för att bli verkliga. I dessa ord – i detta liv – möter vi Gud, möter vi varandra, möter vi oss själva utan att varken behöva förstå oss, göra oss till eller slå ner blicken. Vägen är vår relation. Vi är varandras resällskap. Vägen ligger öppen framför oss.

Text: Tomas Boström

RESPEKT

Romarbrevet 13:7-10

Ge alla vad ni är skyldiga dem, åt var och en det han skall ha: skatt, tullar, respekt, vördnad. Stå inte i skuld till någon, utom i er kärlek till varandra. Ty den som älskar sin medmänniska har uppfyllt lagen. Buden Du skall inte begå äktenskapsbrott, Du skall inte dräpa, Du skall inte stjäla, Du skall inte ha begär och alla andra bud sammanfattas ju i ordet: Du skall älska din nästa som dig själv. Kärleken vållar inte din nästa något ont. Kärleken är alltså lagen i dess fullhet.

Lukasevangeliet 6:37

Döm inte, så skall ni inte bli dömda. Förklara ingen skyldig, så skall ni inte dömas skyldiga. Frikänn, så skall ni bli frikända.

Jesus Syraks Vishet 10:28-29

Mitt barn, var ödmjuk, men ha respekt för dig själv och ge dig den aktning du förtjänar. Den som gör sig själv orätt, av vem får han rätt? Vem respekterar den som föraktar sig själv?

Respekt är ett mångfacetterat ord, med flera betydelser. I grunden handlar det om aktning och vördnad inför någon eller något.

En del respekt handlar om rädsla. Respekt för att gå på osäkra isar eller för att köra bil i mörker, till exempel. Att "sätta sig i respekt" innebär för en del – alltför många – att skrämman upp någon genom styrka, makt och hot om våld. Men att sätta sig i respekt kan också handla om att visa sig kunnig inom olika områden; att man kan sin sak, vet vad man pratar om.

Respekt kan också handla om en vördnad sprungen ur en känsla av litenhet inför något stort och märkvärdigt. Så beskriver många religioner respekten inför Gud och det som är heligt.

Men den respekt som är viktigast och vanligast och som är vår största utmaning, det är den vi syftar på när vi pratar om vikten av respektera varandra. Den respekt som vi enligt verserna i Romarbrevet ska ge "var och en". Som tydligt har att göra med att älska sin medmänniska. Respekt och kärlek hör ihop. När Jesus uppmanar oss: "Döm inte", säger han egentligen: "Respektera varandra".

Det svåra med denna respekt är att den utgår från att vi trots våra olikheter – i allt från utseende, åsikter och religion till förmögenhet, status och prestation – har precis samma värde och samma rätt att vara en del av den mänskliga gemenskapen. Alla inte bara bör, utan ska vara med.

Att ha respekt för andra innebär att vara ödmjuk i förhållande till sin egen förträfflighet. Att inte, som talesättet säger, sätta sig på för höga hästar. För då är risken stor att man förr eller senare faller av.

I denna ödmjukhet ingår att vara nyfiken på andra och att försöka se det som förenar oss som människor. Igenkännandet av mig själv i den andre – "det kunde varit jag" – kan vara en väg till

respekt för det jag inte känner igen. Insikten att vi människor i grunden står lika små och hjälplösa inför både livets storhet och dess nyckfullhet, skapar en viktig ödmjukhet. Vi har ingen rätt att döma varandra.

Men känslan är inte helt tillförlitlig. Det är faktiskt inte självklart att mötet med andra människor föder tanken "vi är lika", utan känslan kan också vara "de är inte som jag". Därför behöver också respekten vara grundad i en övertygelse. En övertygelse om alla människors lika värde och lika rättigheter.

En sådan övertygelse hjälper oss också att inse när respekten och kärleken till andra människor kräver att vi inte bara ser, accepterar och låter vara – utan istället lägger oss i och försöker påverka och förändra. För respekt innebär naturligtvis inte att allt ska accepteras. Världen är full av idéer som kräver mothugg och missförhållanden som kräver handling.

När författaren till Jesus Syraks Vishet, en av Bibelns apokryfiska böcker, skriver: "var ödmjuk, men ha respekt för dig själv och ge dig den aktning du förtjänar", syftar han egentligen på precis samma sak. Att ha respekt för andra och deras åsikter handlar inte om att utplåna sig själv, sin egen övertygelse eller personlighet. Att människor är lika mycket värda och att allas åsikt räknas, innebär också rättigheten och självförtroendet att stå upp för den man är.

Men grunden för att leva tillsammans med andra i ömsesidig respekt är ändå en ödmjukhet inför den egna övertygelsens förträfflighet. Den svåraste läxan för oss att lära, inte minst för oss som är kristna, är den att övertygelsen om att vi har rätt och att vi vet hur saker och ting ska vara – som får oss att så gärna vilja gå in och korrigera, lägga till rätta och göra till "vårt" – ibland bara ställer till det.

Vi behöver istället inse att sann kärlek och respekt ibland snarare ligger i seendet och accepterandet än i att "göra någonting åt". Särskilt när det gäller sådant som vi inte känner igen oss själva i.

Text: Magnus Sundell